

A közvetlen ebéd utánra tervezett falujárás a fejünk felett gyülekező sötét felhők miatt elmaradt, amire befejeztük a kolbász-krumpli páros elfogyasztását, jött is az égi áldás. Kétórás szieszta után folytatódott a fieszta. A folyamatos eső által fellazított talajra egyre több faforgácsot hordtak, ezzel lehetővé vált a gyalogos közlekedés. Délutántól késő estig egymást követték a táncsoportok, zenekarok az elmaradhatatlan köszöntőkkel megspékelve. A mi 10 perces bemutatónkon módunk volt köszönteni a perbáli születésű Payer Lőrincet, aki 10 éve a Haubern-Leányvár kapcsolatot összehozta. A hálás német közönség minden fellépőt nagy szeretettel és tapssal, ovációval fogadott. A svédek különlegesen, tudtam ezt eddig is; odajöttek hozzám bemutatkoztak, voltatok már Svédországban (nem), akartok jönni (igen), hozzá egy névjegykártyát (vittem), aztán még beszélgettünk az aktuális időjárásról is. A délutáni program utolsójaként fellépő fúvószenekar hosszabb műsora már bevezetője volt az esti bulizásnak, az őket követő két harmonikás alaposan megmozgatta a közönséget, vagyis ismét svédek, brazilok, németek és magyarok lepték el a színpadot. Nagy buzdítással fogadták a Leányvár Sramlit a színpad hátuljára épített dobogón, és folytatódott is a tánc éjfélig, ekkor köszöntöttük Arnoldunkat, aki itt ünnepelhette 19. születésnapját. A szálláshelyünkön folytattuk az ünneplést, akadt még enni-innivaló bőven.

Hétfő délelőtt élő zenekari kísérettel – a brazil muzsikusok is beálltak a mieink mellé - vonultunk végig Haubern utcácskáin, jelezve a sátor felé vezető utat, nehogy valaki eltévedjen vagy elfelejtse, hogy a nem éppen bulizáshoz szokott hétfő is énekekkel, tánccal, zenével teljen. A sátorban az innivaló ingyenes volt, a jó szórakozás továbbra is garantált. Az öt tagú csapatok vetélkedőjében sok érdekes dolog történt, rögtön az elsőt a zsákba futást Arnoldunk nyerte, aki aznaposnak igazán nem volt tekinthető. Érdekes volt az is, amikor a színpadról leszaladva kellett összegyűjteni a női ballábás cipőtől elkezdve a karórán keresztül akár még egy melltartót is. A koreográfia versenyt megosztva nyerte zenekarunk csapata a táncos fiúk által alkotott ötössel. A végelszámolásnál egy brazil-német vegyes ötös és a mi két csapatunk kapta az első díjat. Kiállt a buszunk indulásra készen, a színpadon még egy „Bis bald auf Wiedersehen”, aztán a hauberniek összerakott, felemelt kezeik által alkotott alagúton haladtunk keresztül, megható búcsújelenetek után még feljöttek jó szokásuknak megfelelően a buszra is vonatolni egy kicsit.

Pakolás, vásárlás, indulás haza, buszonalvás, eső, mire felébredünk már Linz környékén vagyunk, az újabb ébresztő már kis hazánkban talál bennünket, egy-két értékelő mondat a mikrofonba, megérkezés Leányvárra.

GT

TÁNC – DAL – ZENE

A leányvári német nemzetiségi kultúrcsoportok lapja

XIV. évfolyam, 82. szám

2013. június

Landjugend Haubern

2010. szeptember havában táncsoportunk 15 éves jubileumi rendezvényén nagy nyilvánosság előtt (a színpadon) hangzott el a hauberniek meghívása 2013-ra. Nagyon messzinek tűnt akkor még ez az időpont, sok víz fog még lefolyni addig szeretett Dunánkon, gondoltuk.

Aztán az élet szokásos ritmusában jöttek napok-hetek-hónapok, röppentek az évek és hipp-hopp azt vettük észre, egyre többet szervezkedünk, foglalkozunk a német úttal kapcsolatban. Közben kiderült az idej Europeade helyszíne, Gotha (szintén Németország), többen vártunk már évek óta egy német szervezésre, mégis amikor döntenünk kellett a két fesztivál közül, választásunk egyértelműen Haubernre esett. A június eleji időpont, az érettségik, egyetemi-főiskolai vizsgák, szakdolgozatok sűrűje egy kicsit bizonytalanná tette a táncos-zenész létszámot, de így is egy ütőképű csapat alakult ki az indulásra. Már a június 1-én, a majd 5 órás, javarészt élő zenekari kísérettel lezajlott próbán is érződött; nagyon komolyan veszi a társaság a felkészülést. Akkor már tudtuk a fellépések pontos helyét és idejét, mikor miben számítanak ránk meghívóink.

Az indulás napján, csütörtökön telefonon hívott a buszunkat szolgáltató társaság tulajdonosa; elindultok este?, hát persze!, volt a felelet. Komárom felé nem mehetünk, azt már előző nap tudtuk, aztán az ADAC és más hivatalos források figyelmeztetése alapján Deggendorf elkerülése is bizonyossá vált. Ment is az üzenet mindenkinek, készüljünk hosszabb útra, esetleg több enni- és innivalóval. Pontosan (21 óra), még egy kicsit a vártnál előbb is érkezett a busz, mindenki örült, amint meglátta a „hímzett” magyaros motívumokkal festett közlekedési eszközt, nagy nyugalom fogadta a buszvezetőt, Attilát is. Ő már elvitt minket rengeteg helyre szerte Európában, rugalmas segítőkészségére, aktív probléma megoldásaira mindig biztonságosan felakasztva szállíthattuk és mivel

nem töltöttük meg mind az ötvenöt ülőhelyet, az utastérbe is kerülhettek csomagjainkból. Az elinduláskor még kényelmesnek tűnő járgányunk falta a kilométereket, - ahogy mi a szendvicseinket, süteményeket és más egyéb útravalókat - nyelte az üzemanyagot, mint mi a folyadékok széles palettáját, tettük ezt pusztán egészségügyi okokból, kiszáradásunkat elkerülendő. Az itt-ott kilógó lábak, kezek, fejek a közlekedőn elterülő testek egyre inkább példázta a mégoly kényelmes ülések hosszútávú kényelmetlenné válását. A néha kicsit hangosabb szavakat halk szusszanások, érdekes levegővételek, kisebb horkantások, hosszabb lóbőr húzások követték, jelezve a nyugalom legmagasabb fokát azoknak, akik ezt ébren hallgatták. Az előre tervezettnek megfelelően, jó pár út menti pihenő bejárása és azok lefolyóinak tesztelése után pénteken 14 órakor megérkeztünk egy frankenbergi iskola szuperül felszerelt sportcsornokához.

Itt már vártak bennünket vendéglátóink, megismertük a buszvezetők szállásadóját és Wilfriedet, aki személyes „testőrünk” lett a visszaindulásig, velünk lakott, evett-ivott, mulatott. Próbafekvést végeztünk a matracokon, tábori ágyakon, megízlelhettük a német palackozott szóda, zsemle, hosszú kolbász és virsli ízét, a sörellátás még nem valósult meg. Kipróbáltuk a zuhanyzók fröcskölési mutatóját, elég jó eredményt produkáltak, jutott víz mindehova. Az átöltözést követő vacsora után indultunk egy közeli településre, első fellépésünk színhelyére, a kerek terem egy csodás, színekben pompázó kert gyönyörűen gondozott környezetében volt. Kétszer húsz perces műsort adtunk a közönség biztató tapsa mellett, végignéztük a brazil és a svéd csoport hasonló hosszúságú előadását. A kesernyés aranyszínű folyadékra nagy szükség volt, mert a színpadot is magába foglaló érdekes kör alakú épületben igen nagy volt a forróság. A végén segítettünk Péternek kivinni a rekeszeket, amelyek közül teli is akadt rögtön ránk is bízott kettőt ezekből, „hozzátok vissza holnap az üres üvegeket” jelszóval.

Különleges ébresztés nélkül is mindenki magára talált, a reggeli után közösen indultunk a svédekkel és brazilokkal a waldecki vár, gát és az Edersee megtekintésére, sok szépet láttunk a hajókiránduláson is. Egy lemaradó, parkolót nem lelő csoport tagjaként borzoltuk napon száradt idegeit a buszon várakozóknak. Délután napsütéses felvonulással jártuk körbe Haubern több utcáját 25-30 csoport egyikeként, menetünk vége a hatalmas rendezvénysátor volt. Németes precizitással jelölték ki mindenkinek az asztalát, az ezeken elhelyezett kis sörpcsapok megtámadása is sikeres volt. Vendéglátóink elmondása szerint 7-800 fő lehetett a sátorban, amikor sor került a három külföldi és az ünnepelt hazai csoport fellépésére. Zenekarunk muzsikájára vonultunk fel zászlóinkkal a hatalmas színpadra, egy szépen

megkötött korábbi évek közös képeivel díszített csokoládé csokorral és 35 hazai bort tartalmazó szép nagy kosárral köszöntöttük az ünnepet. Húsz perces műsorunk egyik koreográfiáját (Grüne Auen) együtt énekelte az egész sátor.

Auf der Vogelwiese ging der Franz,
weil er gern einen hebt,
denn bei Blasmusik und Tanz
hat er schon so viel erlebt.
Das Bier im Zelt ist frisch und herrlich kühl,
darum trinkt der Franz viel zuviel.
Früh am Tage ist er noch so frisch,
doch am Abend liegt er unterm Tisch ...

Szavakkal leírhatatlan, videó felvétel által visszaadhatatlan percekét éltünk át. 10 éve hasonló fogadtatásban már volt részünk, most megisméltődött ez az előre nem tervezhető felemelő, a közönségre és szereplőkre is kiható libabőr. A hazai csoport elismerése ugyanilyen vagy talán még magasabb tartományba emelkedett. A délutáni műsor átcsapott esti bulivá, mire gyorsan átöltöztünk és visszaértünk a sátorban már a padokon állva énekeltek a német múlt és jelen slágereit. Táncolni csak a színpadon volt lehetséges, az asztalok és padok körül gumiszőnyegek és faforgács feküdt. Brazilok, svédek, németek és mi magyarok összekapaszkodva, nagykörben, a színpad rettentő jó dobogási tényezőit kihasználva múltattuk az időt. Saját buszunk éjfél előtt hazavitte a korábban fáradókat és a fiatalabb táncosokat, a többiek pedig valamikor hajnal 4 felé keveredtek ágyba.

Másnap (6.9. – vasárnap) a csarnokban velünk alvó leitmari táncscsoport vezetője elkérte a névjegykártyámat, rögtön sejtettem, hogy nem párbaj kihívásról lesz szó. Jövő év októberében szívesen látnának bennünket náluk egy hasonló fesztiválon és ezt e-mailben is szeretné megerősíteni (amire hazaértünk már bent is volt a levél az elektronikus postaládánkban). A délelőtti misén a vendégcsoportok pislogási mutatói magasan verték a hívek seregét, ezáltal biztosítva az ilyenkor szokásos elalvásra készítő fejbéli zavarok némi egyensúlyozását az üdvözítő fentmaradás érdekében. Röviden, nem aludt el senki. Magam nem voltam elég figyelmes, így lemaradtam a korszerű tehéntartás bemutatójáról. Képzeld, beállnak sorba a tehének és emberi beavatkozás nélkül, lézeres letapogatással mossák, fertőtlenítik a tőgyeket, majd rácuppantják a fejgépét és már meg is történik a tejelés, szólt a lelkesedő beszámoló. Az illatosnak nem nevezhető egyéb végtermékek eltávolítása is elektronikusan figyelt és kitakarított, a jószágok etetését is automata végzi. Hát igen tulajdonképpen az élet csupa egyszerű dolog halmaza, csak mindent a megfelelő sorrendben kell elvégezni, egy-két dolgot érdemes betartani, megvalósítani, aztán minden megy is a maga útján.